

ΘΡΟΘΟΛΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΜΑΝΝΑ ΧΟΛΗΝ

ΜΙΑΝ κατά πάντα δίκαιαν διαμαρτυρίαν εκφράζει η «Φθιτική Έκκλησιαστική Φωνή», και την όποιαν μάλιστα, υπογράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, σχετικώς με την μεγάλην και άδικον φορολογία, την όποιαν επέβαλε το Κράτος εις την Έκκλησίαν. Γράφει λοιπόν και αυτά:

«Πάλι η Έκκλησία στο στόχατρο. Πάλι τα παιδιά υβρίζουν την Μητέρα τους. Πάλι αμφισβητείται το έργο και η τερπασία φιλανθρωπική προσφορά της Έκκλησίας. Και τούτο συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα, στη χώρα της Ορθοδοξίας και της ζωντανής Έκκλησίας, στην οποία Ελλάδα και Έκκλησία έχουν αιώνιους δεσμούς αγάπης και τιμής. Γιατί όμως διασπείρεται τεχνηέντως στο λαό η αμφιβολία και η καχυποψία για την προσφορά της Έκκλησίας, για την όποια «και οι λίθοι κεκραύζονται»;... Δεν

είναι παράλογο να στίβεται κυριολεκτικά η Έκκλησία, η όποια με προσφορές των πιστών εκ τού ύστερήματός των διακονεί τον πόλο και τις ανάγκες των ανθρώπων; Ουδέποτε μιλήσαμε για απαλλαγή της Έκκλησίας από τη νόμιμη φορολογία, την όποια εκπληρώνει εις το άκέραιον. Αντιδρούμε στην αύξησιν με τρόπο άνοστο της φορολογίας και στον υποβιβασμό της Έκκλησίας...»

Πράγματι, εκπλήσσει κανείς διά την στάσιν πρωτίστως της πολιτείας και του κράτους άπάνται της Έκκλησίας. Ουδείς έπεριμενε τοιαύτην άδικίαν εκ μέρους εκείνων, οι όποιοι όμολογούν και υποσχονται δικαιοσύνην. Αν μη τι άλλο, τουλάχιστον όλιγον περισσότερους σεβασμούς προς την Έκκλησίαν, και ός μη πτωχεύουν εις θρόνον! Άλλά, φαίνεται ότι και εδώ ισχύει τό του Ντοστογιέφσκι: «Αν δεν υπάρχει Θεός, όλα επιτρέπονται!»

Άνθρωπος «φυτόν» επί 23 χρόνια

ΗΤΟ διεθνής η είδησις: «Επί 23 βασανιστικά χρόνια ο Βέλγος Ρόμ Χάουμπεν ήταν παγιδευμένος στο παράλυτο σώμα του, με πλήρη συνείδηση του τί συνέβαινε γύρω του, άλλ' άνίκανος να έπικοινωνήσει με όποιοδήποτε πρόσωπο. Η έσφαλμένη διάγνωση ήταν ότι ο άνδρας, ο όποιος τραυματίσθηκε σοβαρώτατα σε αυτοκινητιστικό άτύχημα τό 1983 σε ηλικία 20 ετών, βρισκόταν σε κόμμα και ήταν «φυτό». Μόνον τό 2006 ο νευρολόγος Σπίνθεν Λωρέις, χρησιμοποιώντας νέα τεχνολογία τομογραφικών, διαπίστωσε ότι ο Χάουμπεν είχε τις αισθήσεις του! Σήμερα ο 46χρονος άνδρας άνδρας γράφει μηνύματα άκουμπώντας μία όθνη ύπολογιστού.»

Ίδού ένα επί πλέον έπιχείρημα, δι' όσουσ άμφισβητούν τόν έγκεφαλικόν θάνατον. Ειτυχώς, διότι δεν τόν... τεμάχισαν!...

Έκκλησία τής «άσημοσύνης»

ΦΡΙΚΗ σε καταλαμβάνει διά την τοιαύτην και τοσαύτην άποστασίαν και παρανομίαν τών προτεσταντών. Η «Ζωή» πώς λέγει τα γεγονότα με τό όνομα τους: «Επειδή κατά καιρούς επανέρχεται τό θέμα για τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τών Έκκλησιών, έμείς τουλάχιστον οι Ορθόδοξοι, για να μη παραιοσυμμεθα εις άτέρμονες συζητήσεις, ίδου τι έδούλωσε ο Γενικός Γραμματέας του Π.Σ.Ε.: «Η ένότιη των Χριστιανικών Έκκλησιών αντιμετώπιζει νέα σοβαρά προβλήματα στους κόλπους του Π.Σ.Ε., λόγω διαφοράς σε θέματα Χριστιανικής ηθικής, όπως τό αντισυλλληπτικά, η σεξουαλική άγωγή και η όμοφυλοφιλία. Πολλές από τις 330 Έκκλησίες, μέλη του Συμβουλίου, όδεχονται αναντίρρηση την όμοφυλοφιλία και έχουν ειδικές τελετές για όσα ζευγάρια όμοφυλοφίλων θέλουν να έσπασαγούν τις σχέσεις τους με τόν γάμο»!

Θέλετε και πρόσφατη είδησις: «Υπέρ της τέλεσης θρησκευτικού γάμου μεταξύ ανθρώπων του ίδιου φύλου ψήφισε χθές η Σύνοδος της Έκκλησίας τής Σουηδίας θέτοντας τέλος στη διαμάχη ετών στους κόλπους της» («Μέτρο» 23 - 25.9.2009).

Ευχόμεθα και προσευχόμεθα να ευδοχήθι τό έρχον έργο της Π.Ε.ΦΙ.Π.

«Οι τοποθετήσεις αυτές δεν προκαλούν άπίως άπορία, αλλά αγανάκτηση. Δεν διάβαιναν ποτέ τους τό Α' κεφάλαιο τής πρόσ Ρωμαίων έπιστολής τό άποστόλου Παύλου για να δούν εκεί την πλήρη άποδοκιμασία προς τό πάθη άτιμίας και την άσχημοσύνην τής όμοφυλοφιλίας; Μήπως αντί για Έκκλησία Χριστού δά έπρεπε να γίνεται λόγος για «Συναγωγές τό Ζατανά»;»

Έπαναφορά τών θρησκευτικών εις τήν Ρωσίαν

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ Δελτίον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «Εκκλησία», άρ. τ. 9 μίς πληροφορεί ότι: «Τό 70% τών Ρώσων πολιτών έγκρίνει την εισαγωγή του μαθήματος «Τά θεμέλια του Ορθόδοξου πολιτισμού» στα σχολεία τής χώρας. Αυτό κατάδειξε σχετική έρευνα, η όποια διεξήχθη από ειδικό έρευνητικό κέντρο σε 46 περιφέρειες τής Ρωσικής Όμοσπονδίας και άνακοινώθηκε στις 10.9.2009. Τό μάθημα δά δάσκαλε στα Δημοτικά και Γυμνάσια τής χώρας και έχει προκαλέσει πολλές συζητήσεις, διότι ουσίαστικά αποτελεί έπαναφορά ενός μαθήματος, που είχε καταργηθεί επί πολλές δεκαετίες για πολιτικούς λόγους. Σε ορισμένες περιφέρειες οι μαθητές, που δεν είναι Ορθόδοξοι θά μπορούν να επέλεξουν τήν διδασκαλία τών άρχων του Ισλάμ ή του Ιουδαισμού ή Βουδδισμού. Τό ίδιο έρευνητικό κέντρο άνακοίνωσε δά αποτελέσματα μίς άλλης μεγάλης έρευνής, σύμφωνα προς την όποια τό 72% τών Ρώσων δηλώνουν ότι είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί.»

ΤΑ 40ΧΡΟΝΑ ΤΗΣ Π.Ε.ΦΙ.Π. (1969 - 2009)

ΤΟ 124ο ΤΕΥΧΟΣ τής Πανελληνίου Ένώσεως Φίλων τών Πολιτικών, μίς πληροφορεί διά την 40ήν επέτειον από τής ιδρύσεώς της. Τό περιοδικόν, τό όποιον φέρει την όνομασίαν «Ελληνορθόδοξη Πολυτέκνη ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» σημεϊώνει εις τό εξώφυλλον: «Ειδικό αφιέρωμα στό 40 χρόνο Π.Ε.ΦΙ.Π. (1η Οκτωβρίου 1969 - 2009). Αναδρομική ένημέρωσις.»

Κατ' άρχήν να σημεϊώσωμεν ότι η Π.Ε.ΦΙ.Π. έχει τιμηθί με Βραβείον Ακαδημίας Αθηνών, με ευλογίαν και σύστασιν τής Ί. Συνόδου τής Ίεραρχίας και Ίερών Μητροπόλεων Έκκλησίας Ελλάδος και Κύπρου, με έπαινον Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πολλών Δημοσίων και Ίδιωτικών Φορέων. Πρόεδρος διατελεί ο κ. Αντώνιος Ε. Αντωνίου και Διευθυντής Συντάξεως τό τριμηνιαίον δημοσιογραφικό όργανον «Ελληνορθόδοξη Πολυτέκνη ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», ο Άγιος της Μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης (π. Θεολογίας - Φιλολογίας), ο και κύριος μοχλός τό όλου έργου.

Ευχόμεθα και προσευχόμεθα να ευδοχήθι τό έρχον έργο της Π.Ε.ΦΙ.Π.

έφημερίδα Jurnalul National του Βουκουρεστίου, ο πατέρας Γερβάσιος έπιβεβαίωσε όσα λέγονται πώς ο Πάσσαρης έπιθυμεί να χειροθετηθί μοναχός. Ο π. Γερβάσιος άνήκει στην Αδελφότητα «Οσία Ζεών» - Διοκονία Αποφυλάκισης Απάγων Κρατουμένων και Φυλακιστών. Όπως εδούλωσε, ο Πάσσαρης είναι στό δρόμο τής μετανοίας; και του είπε ότι έπιθυμεί να γίνει μοναχός στό Άγιον Όρος, όταν αποφυλακισθί. Ανέφερε έπίσης, ότι η φυλακή άλλαξε τόν Πάσσαρη, ο όποιος πλέον έπικοινωνεί καλύτερα και είναι πόν ανοικτός, έχοντας στραφεί στόν Θεό».

...Θεία Κοινωνία και γρίπη τών χοίρων

ΠΟΛΥΣ όθρυβος έγινε διά τό θέμα τής γρίπης εν σχέσει με την Θείαν Κοινωνίαν. Επ' αυτού αναφέρεται εις δημοσίευσμά του εις τό «Νεϊτά», ο γνωστός εις όλους Καθηγητής Ιατρικής τού Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Άθαν. Β. Άβραμίδης, όστις σημεϊώνει και τό ακόλουθα:

«Κατά τόν Ιατρικό Σύλλογον τών Αθηνών «τό έπιχίμιο είναι ο πανικός, παρά ο ίός». Ο πανικός δέ τό φόβον συμπεριέλαβε στους κινδύνους μεταδόσεως τής νόσου αυτής και τή Θεία Κοινωνία. Τό θέμα είναι άνακινήσει πολλές φορές παλαιότερα με τή σύμφη, με τή φυματίωση, πιά πρόσφατα και με τό AIDS. Ύστερα πόν έντονα ετέθη έρώτηση στην Βουλή και ζητήσεθ βουλευτικής άπάντησης από τό Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας - Ό Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών - ήμουν τότε Αντιπρό-

εδρος του Δ.Σ. του Ι.Σ.Α., σημεϊώνει ο κ. Άβραμίδης, άπεφάσισε εν συμβουλίη στις 12.2. 1988 ότι: «Δέν είναι δυνατόν να υπεισέλθει σε θέματα πίστewς. Ο Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος άπήνησε ότι, τό θέμα τής Θείας Κοινωνίας ρυθμίζεται αποκλειστικά και μόνον από τους μυστηριακούς εκκλησιαστικούς Κανόνες, ουδέμια δέ επέμβαση τής πολιτείας είναι δυνατή κατά τό Σύνταγμα». Και ο εύσεβής Καθηγητής προσθέτει τά έξής: «Η Έκκλησία τής Ελλάδος άπάνται ότι ουδέποτε σημεϊώθηκε μετάδοσις νοσημάτων με τή Θεία Μετάληψη. Ούτε και σε ιερέα, ο όποιος, ως γνωστόν, «καταλύει», δηλαδή καταπίνει και ό,τι κατέληξε στό Άγιο Ποτήριον με την «αγία λαβίδα» από τά στόματα όσων κοινωνήσαν. Πολλά μάλιστα τών ιερέων έφθασαν μέχρι και περίπου αιώνοβιοι.»

Ορθώς εκθέτει τό θέμα ο κ. Άθαν. Άβραμίδης. Όσοι δεν πιστεύουν, δέν δικαιούνται και να κοινωνούν. Οι πιστεύοντες, θά είναι έλεγχοι διά τους μη πιστεύοντας.

Ο Παπα-Καλός «πιτός άχρι θανάτου»

ΤΟ ΕΚΚΛΗΤΟΝ περιοδικόν «Τά Νεϊάτα», άρ. φ. 370, αφιερώνει δύο σελίδες εις τόν ευσεβέστατον ιερέα και καλόν ποιητή τών Καλαβρύτων, π. Παναγιώτη Δημόπουλον η Παπα-Καλόν, όπως τόν έλεγαν, ο όποιος έξετελέσθη υπό τών Γερμανών μετά τών 1300 Καλαβρυτινών εις τάς 13 Δεκεμβρίου 1943. Τό περιοδικόν γράφει: «Οι Γερμανοί έφθασαν στα Καλάβρυτα. Μόλις είχε τελειώσει η θεία Λειτουργία ο ιερέας π. Παναγιώτης, ο Παπα-Καλός. Θά ήταν η τελευταία Λειτουργία τής ζωής του. Η οικογένειά του τον παρακαλεί να φύγει... Όχι, όχι μάννα. Τό καθήκον μου με κρατά εδώ. Πώς δά άρνηθί τό σπασμό, πώς μου έτοιμάει ο Κύριος; Τους συγκινώνουν όλους στό Δημοτικό Σχολείο και ξεχωρίζουν τους άνδρες από 14 μέχρι 80 χρόνων. Ο π. Παναγιώτης τους δίνει κουράγιο και έλπίδα. Τα Γερμανικά πολυβόλα σπέρνουν τό θάνατον.»

Η αγία μορφή του Παπα-Καλού θά έμπνεη τους μεταγενεστέρους.

«Ός ώραίοι οι πόδες...»

Με αυτό τόν όμορφο τίτλο δημοσίευσε η «Χριστιανική», άρθρον τό έπιμελητό του «Απάντων» τού Αλεξάνδρου Παπαδιάντη κ. Ν. Δ. Τριτανφυλοπούλου σχετικώς με την άπλητρία - και στίς μετακινήσεις -, που πρέπει να διακρίνει τους εκάστοτε Αποστόλους τού Κυρίου μας ήτοι Έπισκόπους, Αρχιεπισκόπους, Πατριάρχες, και έπί «πληθύνουν» τις καρδιές τών πιστών δά υπερπολυτέλι μέρη, που χρησιμοποιούν πολλοί Μητροπολίτες, ο Πανάγαθος Θεός ανέμειξε πρόσφατα όχι Μητροπολίτη αλλά Πατριάρχη, που διδάσε πώς τό Ευαγγέλιον εφάρμοζεται και σήμερα χωρίς... εκπτώσεις...

«Μπαρούνη με τόν συναντήσεις κανείς σε κάποιο δρόμο τού Βελιγραδίου να κρατάει τσάντες με ψόνια από τό μπακάλιο τής γειτονιάς ή από έπιβάτη στό άστικό λεωφορείο και πρόλεϊ. Αν δέν τόν γνωρίζεις, θά νόμιζε ότι ήταν ένας γηραιός μοναχός, κουρασμένος από τίς νηστείες και τή σκληρή δουλειά σε κάποιο μετόχι μοναστηριού, και ούτε θά περνούσε από τό νού του ότι ήταν ο Πατριάρχης...»

«Παραμονές του πολέμου στό Κόσοβο, κατέβηκε στην Πρίστινα, θέμα τής έπιμύσεως τους Σέρβους πιστούς, που περνούσαν δύσκολές ώρες. Τό καθεστώς Μιλόσεβιτς ήθελε πώς και πώς να «πουλώσει» την έπίσκεψη τού Πατριάρχη για έπικοινωνησίν λόγους, αλλά σκόταψε στην άνησση του να μετακινήθι με έλικόπτερο, όπως τό πρότεινε η Κυβέρνηση τού Βελιγραδίου. Προτίμησε τό τρένο τής γραμμής και όταν κατέβηκε στό Κόσοβο Πόλιε τόν περίμενε μία τεράστια λιμουζίνα, την όποια είχαν μεθώσει οι ζάπυτοιι τραπέζιτες άδελφοί Κάριτς, για να μεταβεί πομπώδως στην Πρίστινα. Άρνηθηκε εύγενικά λόγιος σ'αυτός υπεύθυνος τής υποδοχής πώς δέν βολεύεται σε πολυτέλη σκόλνια και μηκέ σε ένα παλιο Γκόλφ, με τό όποιο έφθασε στόν προορισμό του.»

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΣΤΙΣ 25 Δεκεμβρίου η Έκκλησία μας εορτάζει τή γέννηση τού Σωτήρος Χριστού. Είναι μεγάλη και χαριόσυνη η ημέρα, γιατί ο Θεός στέλνει τό μονογενή του Υίο στη γη για τή δική μας σωτηρία.

Ανατολήν, Κύριε δόξα σοι... Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Από τό Μέγα Ορολόγιον τής Έκκλησίας μεταφέρουμε τή σχετική περιγραφή τής γενήσεως τού Σωτήρος Χριστού: «Εγεννήθη ο Σωτήρ ήμών εν Βηθλεέμ, πόλει τής Ιουδαίας, όπου άναβας ο Ίωσήφ από Ναζαρέτ τής Γαλιλαίας, συμπέραβε και Μαριάμ την νύμφητην αυτού, έγκυον ούσαν, ίνα, κατά τόν εν εκείναις ταίς ημέραις εκδοθέντα όριόμον τό τότε μοναρχούτον Αιούστου Καίσαρος, άπογραφώσι και αύτοί εις τόν κατάλογον τών υπηκόων. Έθαύσεθ δέ τής ώρας τής γέννας, και διά τήν συνδρομήν του

πολλού πλήθους, μη όντος τόπου περιττού εν τή δημοσίω καταλύματι, ήνάγκασεν η περίστασι την Παρθένον, ίνα, εισελθούσα εις σπήλαιον, κείμενον πλησίον τής Βηθλεέμ, και εις σταυλόν τών αλόγων χρησιμοποιών, γεννήσθι εκεί, και σπαργανώσασα τό βρέφος τό γεννηθέν, άνακλήνη αύτό επάνω φάτης».

Τό άπολυτικό τής εορτής άναφέρει:

«Η Γέννησις του Χριστού Θεός ήμών, ανέτειλε τό κόσμο τό φώς τό τής ύστερας εν αύτ ή γάρ οι τοίς άστέροις λατρεύοντες, υπό Αστέρων εδιδάσκοντων, σε προσκυνών, τόν Άγιον τής δικαιοσύνης και σε γνώσκων εν ύμνωσιν άναφέρει:

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Ο ΘΕΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σκληρός και άγένητος μοναχός, διά να κατακτήσει θείας τόν κόσμον με τούς σιδηροφρακούς και πάνοπλους στρατιώτες του. Αντίδετος ήλθεν εις την γην ώς άσπλος, άδύναμος και πτωχός. Δηλαδή ήλθεν ως άπλοός άνθρωπος, που έγεννήθη μάλιστα μέσα εις ένα σπήλαιον και με τας πλέον ταπεινάς συνθήκας, διά να διδάξεί έμπράκτως την ύψιστην χριστιανικήν άρετην τής ταπεινώσεως εις τόν άνθρωπον κάθε έποχής.

Έπίσης άνεκτίμητος προσφορά τό ενανθρωπήσαντος Χριστού είναι τό ότι μίς έδίδασκε την ειρήνην, όπως την έψαλεν η στρατιάν Άγγέλων κατά την νύκτα τής Γεννήσεώς Του: «και επί γης άνθρώπων» (Λουκ. β' 14). Και συγκεκριμένα ο Χριστός ήλθεν επί τής γης, διά να φέρη εις κάθε άνθρωπον, που θά τόν πιστεύσει ως Θεάνθρωπον, την τριπλή ειρήνην: Πρότον με τόν Θεόν· δεύτερον με τόν πλησίον του· και τρίτον με τόν εαυτόν του. Είναι παγκόσμιον και διαχρονικόν ψυχολογικόν φαινόμενον τό να αιδώνεται ο άνθρωπος ένοχόν, όταν διαπράττει τό κακόν, δηλαδή όταν παραβιάζει τας έντολές τού Θεού. Κι αυτό τό αίσθημα τής ένοχής ή άρχαίοι

κλασικοί συγγραφείς τό όνόμασαν Έρινιάς, ένώ οι σύγχρονοι ψυχίατροι άγχορ. Τό δέ αίσθημα τής ένοχής εν εσχάτη άναλύσει είναι μίς ένδρα, η όποια ύψώνει άπρωσπέλαστον τείχος μεταξύ Θεού και άνθρώπων. Άλλά, ο άπόστολος Παύλος λέγει: «όταν ήμεθα έχθροι, έσυμμιλιώθημεν προς τόν Θεόν διά τό θάνατον τού Υιού του» (Ρωμ. ε' 10). Δηλαδή ο Χριστός έγεφύρωσε τό χάσμα, που η άμαρτία είχε δημιουργήσει μεταξύ τού Θεού και τού άνθρώπου. Έτσι διά τή σταυρική θυσία και διά τών μυστηρίων τής Έκκλησίας Του κάθε άμαρτία τού άνθρώπου συγχωρείται, όποτε τό αίσθημα τής ένοχής εξαφανίζεται.

Από τότε, που ο Κάιν έφρόνησε τόν Άβελ, η άμαρτία συνεχώς διαγράφεται τας σχέσεις τού άνθρώπου και με τόν συνάνθρωπόν του. Η άγάπη κάποτε φεύγει κι έπικρατούν παντός είδους πόλεμοι, και τότε θάφεται και πάλι κόκκινη η έπιφάνεια τής γης. Εκεί, λοιπόν, φθάνει ο άνθρωπος, όταν λησνηθί την έντολήν τού Θεού: «άγαπήσεις τών πλησίον σου ως σεαυτόν» (Ματθ. κβ' 39).

Από την στιγμήν που δά γεννήθη κάθε άνθρωπος και μέχρι την ώραν τού θανάτου του, παλεύουν μέσα

εις τόν νούν και την ψυχήν του δύο αντίθετα ένδυνάμεις: τό φώς με τό σκότος, η άλήθεια με τό ψεύδος, ο άγγελος τού Θεού με τούς δαίμονες. Κι αύτο συμβαίνει, επειδή η άμαρτία διαέσταν την προσομιλιότητά του. Τό πνεύμα πολεμεί την σάρκα και τό αντίθετον. Ο Χριστός, όμως, ήλθε και διά να βοηθήση τόν άνθρωπον να ειρηνεύσει με τόν εαυτόν του, καθ' ότι διά τού Ευαγγελίου Του μίς διαβεβαιώνει ότι: «σας δίδω την αληθινήν και βαθείαν ειρήνην» (Ιωάν. ιδ' 27), την όποιάν ο πιστός και άγωνιζόμενος Χριστιανός βιώνει μέσα τόν συχνά ως γαλήνην τής συνειδήσεώς του.

Έχει δέ γραφή τίς κατά την άνδρωσύνην άντιπροσέφεραν εις τόν Σωτήρα μας; η Παναγία τά πάναγνα σπλάγνα της, οι Άγγελοι την δοξολογίαν, η γη τό σπήλαιον, οι ποιμένες τόν άνοιον και οι Μάγοι τό δώρα. Άλλά και η ήμηροει με Τού άντιπροσφέρειν ο σημερινός άνθρωπος; Τάς άμαρτίας του. Σύναιμα δέ να εορτάση δά έρετηνά Χριστούγεννα ως φιλόδοξοι και όχι ως φιλότηνος και με τήν ίδίαν πίστην και ταπεινώσει, πόν είχαν ο άπόστολος Παύλος, όταν έγραφε: «ότι Χριστός Ίησού ήλθεν εις τόν κόσμον άμαρτωλούς σώσαι, όν πρώτος εμί εγώ» (Α' Τιμ. α' 15).

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

την όποια σημεϊώνει ο ιερός ευαγγελιστής Μάρκος: Άφου γύρισαν οι άπόστολοι από περιουδεία — και άσφαλώς κουρασμένοι — άνάφρασαν στον Ίησού, όσα έπραξαν και έδίδαξαν.

«Και είπεν αύτοίς: δευτε ήμεις αύτοί και ίδίαν εις έρημον τόπον, και άναπαύσεθε όλιγον ήσαν γάρ οι ερχόμενοι και οι υπάγοντες πολλοί, και ουδέ φαγεύν εύκαίρον· και άπήλθον εις έρημον τόπον εν πλοίοι και ίδίαν» (Μάρκ. ΣΤ' 30 - 32).

Πόσο άγαπά τούς μαθητές Του ο θεός Διδάσκαλος! Δεν ένδιαφέρειτά άκόσμη και την ψυχή του, αλλά και για τό σώμα τους. Και δέν ήτανε μόνο η κόουραση τού κρηγυζόμενου και τών θαυματών, αλλά δέν ευκαίροισαν ούτε να έλαβει. Γιαυτό, τότε είπε ο Κύριος να πάνε σε έρημο και ήσυχον τόπο, να ξεκουραστούν. Πήρανε τό-

τε τό πλοίο, και εφάρμοζοντας την έντολή τού Κυρίου, πήγαν κάπου σ' έρημο τόπο ν' άναπαυθόν και να φάνε.

Στό στίχο τούτο, είναι αξιόλογη η παρατήρηση τού Παναγιώτη Τρεμπέλα: «Και οι δραστήριότεροι τόν δούλον τού Χριστού, δέν δύνανται να είναι πάντοτε εις υπερένασιν έργασίας.»

Ο Κύριος, μετά τή συμβουλή: «Πηγαίνετε όλοι σας και άναπαύσεθε». Πρόδίδασκε μίς σημαντική λέξη: «όλιγον». Στίς περιπτώσεις τού έλεύθερου χρόνου, υπάρχει ο κίνδυνος να παρατηρηθόν υπερένασιν. Και για να προεξέουν στό σημείο αυτό οι άπόστολοι, τούς σύστησε «άναπαύσεθε όλιγον». Τόσο χρόνο, όσο χρειάζονταν να ξεκουραστούν, για να πάρουν δυνάμεις να συνεχίσουν τό έργο τους. Δέν αποκλείεται εκεί στην έρημη τοποθεσία, να τούς δόθηκε η ευ-

καιρία να συνομιλήσουν και συζητήσουν κάποια πνευματικά θέματα.

Ο έλεύθερος χρόνος είναι για όλους τους άνθρώπους, εύκαιρία δημοσιογίας. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος τού έλεύθερου χρόνου, είναι η άπραξία και η νοχλεία η έλλειψη δραστηριότητας. Τό «χρόνον φειδών», τό Μενάνδρου, και όσα είπαν οι σοφοί άνθρωποι για την αξία τού χρόνου, ισχύουν και για τό χρόνο τών διακοπών μας και τίς ώρες τού έλεύθερου χρόνου.

Ο μεγάλος μουσουργός Φράντς Σούμπερτ, πίνοντας τόν καφέ του σ' ένα καφεενείδι, έγραψε ένα από τά ωραιότερά του lieder (τραγουδία) και συχνά, κάτω από κάποιο δέντρο, κατάφερε να συνδέσει άλλες μουσικές έμπνεύσεις.

Ίδιαίτερα οι χριστιανοί, συνδυάζουν άνάπαυση και ιεραποστολή. Και για να μη είμαι θεωρητικός, δ' άναφέρω τό έξης γεγονός, που συμβαίνει από αρκετές δεκαετίες στην πατρίδα μας. Άντρες και γυναίκες τών Ορθόδοξων Χριστιανικών Κύκλων, τά καλοκαίρια πού πηγαιίνουν για λόγους υγείας στα Λουτρά Αϊθίνου, Ύπατης και σ' άλλα πού διαδέχεται η χώρα μας, πίνοντας μαζί τους και χριστιανικά έντυπα, με τά όποια προμηθεύοντες παραδέρστες για να έπωφελούνται πνευματικά τόν έλεύθερο χρόνο τών διακοπών τους.

Ο χρόνος, υπό όποιαδήποτε μορφή — είτε επαγγελματικός, είτε έλεύθερος — είναι όδρο τού Θεού. Γιαυτό, μη λησμονούμε τού Παύλου τή συμβουλή: «Εξαγοραζόμενοι τόν καιρόν» (Εφ. Ε' 16).

Ο Μητροπολίτης Γαλλίας Πρόεδρος τού Συμβουλίου Ευρωπαϊκών Έκκλησιών

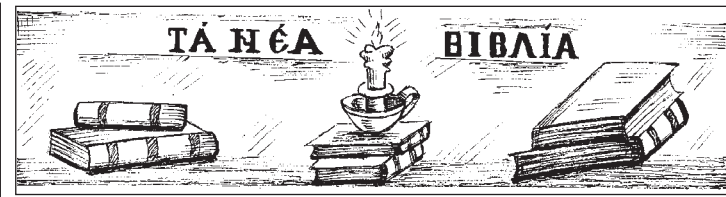
Ο Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Έμμανουήλ έξελέγη κατά την 16ην Δεκεμβρίου Πρόεδρος τού Συμβουλίου Ευρωπαϊκών Έκκλησιών, υπό τής Κεντρικής Έπιτροπής τού Οργανισμού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τό τεύχος κλείνει με ζέιμνο του προποτου, Αναστασίου Γκοτσόπουλου με τίτλο: «Έδοξε τώ Αγίω Πνεύματι και τή Ιεραρχία», ζέιμνο τού όλου σχετικά με την άνακοίνωση τής Ιεραρχίας και τό τελικό άνακοίνωθν τής Μιχαίλης Έπιτροπής τού διαλόγου στην Πάφο.

Ας μίς έπιτρέψει να καταθέσωμε, ότι τό έν λόγω τεύχος καταγράφη την άνησυχία των ενισχυών κληρικών και λαϊκών του τίν (τότε) επεξεμμένη συνάντηση τής Μιχαίλης Έπιτροπής, στην όποια πολλά «παράδοξα» είχαν ετοιμασεί να λάβουν χώρα, τόν σκληρό και άγρυπνον αγώνα, πόν έδωσαν ως άγρυπνον πολεμική και τελικά τή νίκη την μεταίωτη των προγραμμάτων ένθεν και πρσθεν και την άναβίβησή τους για τή Βιεννή (20 - 27/09/10).

Α.Κ. Έκ τού Πατριαρχείου Ίδρυματος Ορθόδοξου Ιεραποστολής Άνω Ανατολής

Άρχμ. ΠΑΥΛΟΥ Κ. ΝΤΑΝΑ: «Μηνύματα παρηγορίας στους πενθούντες» Άγριον 2009, σελίδες 436.

Οι θλίψεις, οι πειρασμοί και προπάντων ο θάνατος, είναι κοινός κληρος όλων τών ανθρώπων. Κάποιος έξους είπε πώς, «άν η γή μας ήταν ένα σφουγγάρι και τή στίβαμε, θά έσταζε αίμα και δάκρυα». Ο θάνατος υπήρθε ο παρός καρπός τής πρώτης άμαρτίας. Και θά 'ναι για πάντα, όσο ζούμε στην παρούσα ζωή, η τραγωδία ενός μεγάλου μυστηρίου. Και τό παρό τόπο μυστήριο τό υπεράναι το άνθρωπος μονάχα με τήν υπερφυσική εκείνη δύναμη, που λέγεται πίστη. Πίστη χριστιανική. Πίστη στην αιώνια ζωή. Τό λέμε και τό απαγγέλλουμε: «Προσοδοζώ άνάστασιν νεκρών και ζωήν τού μέλλοντος αιώνος.»

Αυτόσο, ο άνθρωπος για πάντα, έχει ανάγκη από παρηγορία. Έχει ανάγκη από συμπαραστάση. Και πάνα όπι δά, έχει ανάγκη τής θείας παρηγορίας. Γιαυτό και πάλι σοστά ο πολυγραφότατος άρχιμανθής τής Παύλος Ντανάς έπιγράφει τό βιβλίον του «Μηνύματα παρηγορίας στους πενθούντες.»

Τό βιβλίον περιέχει σαράντα κεφάλαια ήρωα από τό θάνατο και την άθανασία, και τελευταία παραθέτει τό λόγο τού αγίου Γρηγορίου Νύ-

σης: «Στην φωτοφόρο και άγία Ανάσταση τού Κυρίου» σε νεοελληνική μετάφραση.

Μεριά από τά κεφάλαια είναι και αυτά: —Ο φόβος τού θανάτου. — Η προσεομία μας. — Τί είναι παράδεισος. — Τά άγωνιώδη έρωτήματα. — Η αιώνια άνάσταση. — Μήμη θανάτου. — Τά μνημόσνια. — Γιατί πεθαίνουμε νύ. — Τό κατά Θεόν πένης. — Η αιτία τού θανάτου. — Η άποτέφωση τών σωμάτων κ.ά.

Ο π. Παύλος Ντανάς παραθέτει πλούσια βιβλιογραφία, αλλά δέν πρόσεία τό έξέλιετο και σε έζνες ήλώσεως μεταφρασμένου βιβλίου τού Νικολάου Βασιλειάδη «Τό Μυστήριο τού θανάτου». Μήπως τό διεφύγε;

Καθώς σημεϊώνει ο π. Παύλος: «Με τό βιβλίον αυτό όπεται η ύνανότητητα να έντροφισθούν στο φόβορ μυστήριο τού θανάτου, να διδαχθώμε από τό ήρωικό φρόνημα τών Αγίων τής Έκκλησίας μας, να είμαστε σε θέση να παρηγορησώμε και θλιμμένον άνθρωπο...»

Αυτό τόπο τό βιβλίον, άποτελεί παρηγορία για κάθε πενθόντα.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ: «Πατερικών τών Σπληνών τού Κιέβου», Έκδοσις «Ιερά Μονή Παρακλήτου», Ρωπούς Αττικής 2005, σελίδες 301.

Αληθινό πνευματικό θησαυρό, όσα βιβλία έχουν προέλευση τή λαμπρά Ιερά Μονή Παρακλήτου. Ακόμα πού πολύτιμα, θά 'λεγα, όσα μεταγράφονται από τά ρωσικά, όπως τόπο τό «Πατερικών τών σπληνών τού Κιέβου». Αυτό, μάλιστα, πού έγω στα χέμα μου, μέχρι τό 2005 μέτρησε την έννατη έκδοσή. Θά έπαναλόγως, οι έκδοσεις τής Ιεράς Μονής Παρακλήτου», συγκεντρώνονται όποι-εσδήποτε άλλες έκδοσεις.

Τό «Πατερικών τών Σπληνών τού Κιέβου», καθώς υποσημαίνεται στην έσωτερική σελίδα, περιέχει: «Δηγήσεις από τή ζωή και τά κατορθώματα τών όσιων πατέρων τής Κιέβου-Πετασφωγία Λαύρας». Αυτή η Μοναστική Λαύρα τού Κιέβου, είναι τό Άγιον Όρος τής Ρωσίας. Και «μύ νομίζω άναφέρει,